

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt = 8 korona, félévre 2 frt = 4 korona,
negyedévre 1 frt = 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. = 20 pter.

Felelős szerkesztő:

WITTINGER ANTAL.

Kiadó és lejtulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reclamációk a kiadótulajdonoshoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkor 81) intézendők. Nyilttér sora 40 flr. — Hirdetések nagyság szerint.

Az agrárkérdés.

A nemzet testét fájdalmasan égető bajok között — sajnos — egyik legtekintélyesebb helyet foglalják el az agrárkérdések, melyek mielőbbi orvoslásának szükségességét bár hangoztatják már régóta a legilletékesebb körök is, mégis egyik nap a másik után nyújtja szomorú bizonyosságát annak, hogy a folyton fenyegetőbbé váló veszély elhárítására az elméleteknek halomra gyűjtésén kívül gyakorlati dolog alig történik valami.

Magyarország a túltermelő országok közé tartozik, s terményei nemesak közszükségletét fedezik, hanem azoknak jó része kiviteltre kerül. De évek hosszú sora óta szomorú tapasztalatok bizonyítják, hogy a magyar termények a külföldi piacokon elvesztették eddig domináló szerepüket, s az erős külföldi konkurrenzia annyira leszorította terményeink árát, hogy az többé nem képezheti egyenértékét, mondjuk honorálását annak a kitarító szorgalmas és becsülettel végzett munkának, melyet az a kevés igényű, sőt mondhatni teljesen igénytelen szegény földművesnép terményeinek produkálására fordít. Természetesen ehhez hozzá kell tennünk azt is, hogy a jelenlegi súlyos, már-már elviselhetlen terhek mellett.

Mert ha valaki biztos kézzel akar a bajok orvoslásához nyúlni, akkor első sorban is ez a megszívlelendő körülmény. A külföldi állapotokon mi nem segíthetünk, ott, habár nem is vesztettük el lábunk alól a talajt teljesen, de a kifejlődött körülmények azt erősen megingatták alattunk. A folyton fejlődő közlekedési viszonyok már meg-

szüntették a távolság okozta nehézségeket és differenciákat, s a fogyasztó országok piacain terményeinkkel szemben ott találjuk ma már nemcsak a legtávolabbi országok, de a legtávolabbi világrészek terményeit is, s azon termelő országok szerencsésebb belső állami viszonyaik következtében olesóbban is bocsájthatják terményeiket áruba.

Ezeket a külföldi állapotokon mi, legalább is egyelőre, se társadalmi, de annál kevésbé kormányzati úton nem segíthetünk, nincs tehát egyéb hátra, mint saját belső állami viszonyainkat akként rendezni, hogy a nyomasztó terhek könnyítésével gazdaközönségünk abba a helyzetbe juthasson, hogy a terményeiért nyerendő vételár, illetve annak az állami és egyéb konvencionális terhek leszámítása után megmaradt része tisztességes bére legyen a végzett munkának.

A válság szélére jutott helyzetnek egyedüli orvosszere ez idő szerint csak ez lehet, s mihelyt a nyomasztó terhek könnyebbülésével a gazda, társadalom javultabb helyzetbe jut, a túlfeszített külföldi konkurrenzival szemben is sokkal jobban ki fogja állani a versenyt.

De vajjon lehet-e ezt remélni, hogy a földadó, mely államháztartásunk költségvetésében évenként körülbelül 35 millió forint összeggel szerepel, lejjebb fog szállíttatni? Bizonyára ez a jelenlegi viszonyok között még reménynek is meddő dolog volna, mert az intéző körök figyelemmel kísért működése ez ideig erre még csak a hajlandóságot sem árulta el. Nemesak hogy nyoma sem található az egyenes adók leszállítása iránti kifejezett

szándéknak, de el lehetünk rá készülvé, hogy az adózó polgárságot, tehát azok túlnyomó részét, a földművelő népet, ha nem is egyenes, de indirekt adók alakjában újabb terhekkkel fogják sújtani, mintha bizony annak az évenként befolyó 150 millió forint indirekt adónak egy tekintélyes részét nem éppen a szegény földművelő nép fizetné!

Nem akarjuk azonban állítani azt, hogy államháztartásunknak végre megállapodott egyensúlyát az adóterhek azonnali leszállítása nem zavarná meg, de addig is, míg ez keresztülvihető volna, minden megingatása nélkül a költségvetések mérlegének, elég mód és eszköz kínálkozik a helyzet javulására vezető útnak legalább egyengetéséhez.

Ott van például a tőzsde reformálása. Mert az mégis csak furcsán hangzó dolog, hogy az a szegény földművelő nép, mely úgyszólván orrával túrja a földet, s naponként izzadja a nehéz munka verejtékét, nemcsak nem képes megállapítani terményeinek árát, hanem még csak nem is befolyásolhatja az időnkint beálló árhullámzásokat. A szegény gazdálkodó népnek csak a dologhoz van jussa, s midőn már be is kötötte a zsák száját, — lesnie kell és lesi is aggódva, remegve, hogy verejtékes munkájának bérét miként és mennyiben állapítják meg a börzén a bankárok, kik pedig csak papírosan — szántanak.

Ezen helyzet tarthatatlanságát már Németországban észre vették, a tőzsdét megreformálták, s a papíros-búccát megszüntették. Magyarország

TÁRCZA.

Egy kis buvárlat Köszeg város levéltárában.

Alkalmam nyíltott a napokban Köszeg város levéltárába bejutni. Ez magában véve még nem valami különös dolog, mert azelőtt is akárhányszor szemlélhettem a poros aktákat; hanem az egyszer megnyit előttem az a leveles láda is, melyben féltettebb iratokat és egyéb emléktárgyakat őriznek s melyet közönségesen titkos levéltárnak szoktak nevezni. Mondhatom, égtem a vágytól, hogy ezzel a különben már eléggé ismertetett iratkincessel közelebb megismerkedjem s örültem az alkalomnak, mely *Vende Aladár*, a „Magyarország Vármegyéi és Városai“ című nagyszabású munka itt időző segédszerkesztőjével bevitt a leveles terembe. Négyen: ő meg én, azután *Tipka Ferencz* polgármester és *Auguszt János* levéltáros a hó 10-én nyitottunk be a városháznak a közgyűlési teremmel szemközt eső nagyobb helyiségbe. Körülbelül egy felszázaddal azelőtt helyezték ide a levéltárat, mely korábban valahol a földszinten szedte a penézt, de tűzveszedelem ellenében mégis biztosabb helyen őriztetett. A város középkori zsubfedelű házainak eltűnésével azonban már nem kellett annyira felteni az iratkincseket s így, amit éppen 72 évvel azelőtt (1829. decz. 9-én) az akkori városatyák határozatképen kimondtak, azaz 50-es évek elején végre teljesedésbe mehetett, vagyis elhelyezték a levéltárat az egykori kultánács ülestermében, mely

erős boltozatával, vasajtójával és ablak-vaslemezeivel szintén elég biztosságot nyújt és legalább kényelmesebb ferőhelynek bizonyult az előbbinél. Egészben azonban ez a helyiség sem felel meg levéltári czéloknak, mert a folyton szaporodó irományok itt is elfoglalnak már minden zugot olyannyira, hogy fűteni sem lehet s télen valóságos veszedelemmel jár az akták között való buvárlkodás. A mi látogatásunkra is befolyással volt ez a körülmény. Csak körülnéztünk a teremben s figyelmünket kizárólag az udvarra néző első ablak alatt elhelyezett és a titkos levéltárat őrző vasládának szenteltük azon előlegesen hozott elhatározással, hogy becsesb zsákmány ejtésével visszakozunk a városi irodába, hol tudvalevőleg nem spórolnak a fával. Úgy is tettünk. A polgármester és jegyző a három zárba bedugta a kulcsokat és mind-egyikök fordított egyet, hanem a fődél fölemelését már az velünk jött városi szolgára kellett bízni, mivel hogy az nem ment olyan könnyen. Egy kis erőlködésre a fődél megis engedett, felemelkedett és a láda tartalmát is láthattuk. Ez egy kisebb láda volt vörös rézből készítve. Az előbbi procedura most ismétlődött, avval a különbséggel, hogy a ládát csak egy zárnál kellett nyitani és a fődél nehezebben engedett a borítékánál. Ez a rézláda színig van papírmagokkal, melyek láttára különös érzet fogott el. Királyi eredeti oklevelek facsimilekkel és pecsétökkel ellátva, a 14. századtól fel a legújabb korig, képezik az egyszerű borítékok tartalmát. A levelek rendezésére vall az a körülmény, hogy mindegyik borítékon magyar nyelven és kivonatban meg van írva az oklevél tartalma. Ez néhai *Nagy Imre* legfőbb ítélőszéki bíró, a jeles tör-

tén tudós munkája. Minket, látogatókat leginkább érdekel az 1-ső számú csomag, melyről tudtuk, hogy benne a legrégebb, még a város alapítására vonatkozó királyi okiratok vannak elhelyezve. Ezt félre tettük. Közben kiemelték egyéb emléktárgyakat is. A többi között azt a tört és kést, melylyel *Hörmann Mihályt* elevenen megnyúzták s melyek közös tokjára megható módon van leírva, hogy *Hörmann-t* 1532-ben a törökkel való czimboráskodása miatt érte a borzasztó büntetés. Legott megjegyeztem, hogy jó elődeink ez eseményt tévesen jegyezték fel, mivel *Hörmann Mihály* csak egy századdal későbbben szerepelt s mint városi tanácsos és *Bethlen* községi várnagya vitéz védekezése miatt vonta magára a németek, nevezetesen *Colalto* császári csapatvezér haragját s ennek parancsára végeztetett ki 1621. évi május hó 27-én. Ez adat egész hitelesen le van írva egy városi jegyzőkönyben, melyről — elég csodálatos — elődeink vagy nem tudtak, vagy nem akartak tudomást venni s megbélyegezték egy embert, aki nemcsak, hogy áruló nem volt, hanem éppen magyar érületenek, hazafiságának lett vértanujává.

Még más tárgyakra is akadunk a rézládaiban. Ezek egyike egy bronzsarló, abból a leletből való, melyet 1841-ben két községi kapás az ugynevezett *Teufelstisch* mögött egy kövel takart üregből emelt ki s még a Krisztus előtt itt élt kelta nép tárgyaiul tudunk.

Egy kis katulyában különböző emlékérmek is őriztetnek, s papírba göngyölve a város régebbi pecsétnyomói. A láda fenekén hever egy nagyobb díszes kulcs, mely a kulcsos városok jelvényére emlékeztet.

